

“He escrit sobre aquella altra València que no apareix als llibres”

Periodista valencià molt conegut, Adolf Beltran es va iniciar públicament com a narrador fa quinze anys (el llibre era *No digues adéu*). No obstant això, la seua tornada s'ha fet esperar, ja que sobretot —feina diària a banda— s'ha dedicat a publicar assajos com ara *Els temps moderns: societat valenciana i cultura de masses al segle XX*. Ara publica una novel·la, *Les llunes de Russafa*, que ha merescut el prestigiós Joanot Martorell de Gandia. Beltran hi desenvolupa una sòlida història d'immediatesa i eternitat en què la peripècia vital de gent corrent es torna subjugant. Per al lector, és clar.

—**Què ha volgut contar en aquesta novel·la?**

—L'experiència de la gent d'avui en el nostre moment, a partir de temes molt clàssics com l'amor, el dolor, la mort, la guerra, la lluita per sobreviure. Tot això situat al nostre context, un context no estrictament local, sinó —com és ara la realitat— local i global al mateix temps. Volia tractar el tema de la supervivència de l'immigrant en la ciutat, i per això se'm va acudir situar un dels escenaris principals al barri valencià de Russafa [zona multiètnica en transformació que viu eventuais tensions]. He volgut escriure sobre aquesta altra València que normalment no apareix als llibres. La idea general i l'estructura de la novel·la se'm van arrodonir quan vaig descobrir que a Bagdad també hi havia un barri que es deia Russafa. En resum, al llibre hi ha un nucli central que serien les dues Russafes. Al seu voltant, històries paral·leles convergiran en un final.

—**Una primera aproximació a l'obra aconsella pensar que, durant l'elaboració, la inspiració ha estat supeditada a l'artesanania del treball. És així?**

Adolf Beltran (València, 1958) ha guanyat el premi Joanot Martorell de Gandia amb la seua novel·la 'Les llunes de Russafa'. Periodista de la redacció inicial d'EL TEMPS i ara subdelegat d'El País a València, Beltran construeix una impactant i molt actual narració en què els personatges ho són tot.

—He tardat molt de temps a escriure-la, tres anys segur. He tingut molta feina com a periodista, i he escrit assajos que, per a mi, han estat com un aprofundiment en el meu treball informatiu. En canvi, la ficció és una altra història, molt distinta. Així que, si alguna cosa he après d'aquest ofici és que tu tens una idea —o inspiració—, però després això cal domar-ho. I és dur. En aquest cas hi va haver una idea iniciàtica de contar el món actual des de València. Però després he volgut fer una novel·la de personatges, parlar d'individus que no són ni blancs ni negres, sinó complexos, amb defectes i virtuts, com la realitat que els ha tocat viure. Com la que ens ha tocat viure a tots.

—**L'edita Edicions 62. Què creu que pot aportar aquest llibre als lectors del Principat?**

PAER, GIL

—**Tenia molt d'interès que la novel·la apareguera en una editorial de Barcelona. A banda de per una il·lusió personal, també per intentar que hi arribara una manera una mica distinta d'escriure des de València i sobre València. Ja només el fet que jo parle de barris que tenen nom àrab, i que tenen memòria àrab, crec que a Catalunya pot sorprendre, perquè això allà no es dona. També pot sorprendre, crec, la visió colpidora d'aquesta València dura i dinàmica en què viu la seua vida molta gent corrent.**

—**Hi ha qui ha dit que la seua carrera com a periodista ha influït en la prosa del llibre. Ho veu així?**

—Sempre que els periodistes fem narrativa diuen que és molt periodística. No saps mai si és un elogi o una crítica. Si ho diuen en el sentit que les descripcions resulten precises i enriquidores, doncs sí, això he procurat;

però si s'utilitza la referència per dir que l'escriptura aporta poca cosa i que és superficial, doncs no. En tot cas, sí que és cert que, a l'hora d'escriure

aquesta novel·la, m'he vist obligat a contrarestar –amb resultat positiu, pense– la tendència a fer reportatge que he adquirit en la feina.

—Què li preocupa del fet de ser valencià? Ho dic perquè aquesta inquietud sembla una constant en la seua obra i en el seu treball diari...

—Que tenim unes possibilitats grans que malbaratem a causa d'altres peculiaritats que també tenim. Em causa insatisfacció tot allò que aquesta ciutat i aquest país podrien ser i no són perquè es perden en distraccions i mistificacions. També crec que València no sap mirar-se a si mateixa, no pren consciència de com és realment.

—No falta gent que cita com a referència punts de vista que vostè ha escrit abans. Quina sensació li crea, això?

—No sóc un guru ni res d'això, ni vull ser-ho. Resulta estrany saber la visió que els altres tenen de tu, i també parlar-ne. No obstant això, quan tinc alguna cosa a dir sí que m'interessa influir en l'opinió pública, ja que crec en allò que els clàssics anomenaven "l'esfera pública". Després, el reflex que això té és difícil de controlar, però procure ser coherent en les meues intervencions en aquesta esfera i sempre defense la possibilitat de debatre. Crec que això és el que fa autènticament modernes i democràtiques les societats.

—Això li ha provocat contrarietats?

—Que m'acusen de "pactista", per exemple, és una constant en la meua trajectòria. Però la meua tendència personal és la de buscar l'acord, buscar el diàleg. A mi em molesta –fins i tot físicament– el fanatisme, la tergiversació, aquesta cosa que tant hem patit els valencians, que resulta impossible parlar amb l'altre perquè no et vol escoltar.

Recuperem els Furs Enric Solà i Palerm

PROXIMA APARICIÓ

Dins la Corona d'Aragó, els valencians eren un regne amb àmplies llibertats. Tenien les seues pròpies Corts, el seu govern i sistema judicial i una hisenda pròpia, i es regien per normes autòctones: costums, privilegis reials, actes de Cort i les més importants de totes: els Furs.

Edicions 314
Col·lecció "Quaderns 314"

www.tresiquatre.com

Quina lenta agonia, ia dels ametlers perduts Toni Cucarella

Aquesta novel·la reconstrueix aspectes de la vida i les creences en un barri humil i perifèric de la ciutat de Xàtiva a finals dels seixanta. Un darrer redute on encara sobreviu la cultura popular del poble valencià, en un món que, no obstant, prenuncia la seua desaparició just abans que la humanitat ha de posar els peus a la Lluna.

Edicions 314
Col·lecció "El grill"
Núm. 65

www.tresiquatre.com

El rei del rock Víctor Cotlliure

El rei del rock és una sàtira de les "lectures recomanades" als instituts, la literatura pretesament adequada per als nostres adolescents que els nostres adolescents no suporten. Amb un llenguatge cru i unes situacions divertides i delirants, però perfectament realistes, aquesta novel·la escandalitzarà els pares i els professors, però encantarà als estudiants.

Edicions 314
Col·lecció "El Grill"
Núm. 64

www.tresiquatre.com

FRANC GIL

“Si alguna cosa he après d'aquest ofici és que tu tens una idea –o inspiració–, però després això cal domar-ho”

A mi, aquest rostre del fanatisme és el que més em trasbalsa. En canvi, pense que la recerca d'acord ha fet moure la civilització. Els conflictes s'han de resoldre, no han de quedar permanentment. De fet, aquesta és la sensació que podem tenir els valencians, que sempre estem instal·lats en distintes formes del mateix conflicte.

—Però no és frustrant oferir oportunitats a persones que després responen de manera pintoresca? Pense ara en Francesc Camps i el seu Govern...

—Alguna gent, que no som sospitosos de compartir la seua ideologia política, pensàvem inicialment que els actuals dirigents del PP podien aportar una mena de renovació generacional, una manera més moderna d'afrontar les coses. Però dia a dia repeteixen els tics dels predecessors de manera gairebé caricaturesca. En aquest sentit m'han decebut molt, i així ho he escrit. Però això no fa que deixe de ser partidari de donar l'oportunitat a tothom.

Joan M. Oleaque

Agenda 21 personal. 20+1 accions.
ofereix exemples d'iniciatives pràctiques per introduir la sostenibilitat en la nostra vida quotidiana.

[AGENDA 21 BCN]

➔ **la podeu trobar a:**

BARCELONA SOSTENIBLE
Centre de Recursos

Nil Fabra, 20 baixos
 Tel. 93 237 47 43
 recursos@mail.bcn.es
 www.bcn.es/agenda21

